

[Enggaard.]

fra lovgivernes mening om det mest hensigtsmæssige. Venstre ønsker ikke at vende op og ned på det, der dengang blev skabt, og det er det, som storamtet efter vor opfattelse vil bevirke. Vi tror, storamtet må befrygtes i sit kølvand at trække en ny sammenlægning af amter i ganske få regioner, for at disse nogenlunde kan holde balance med storamtet, og da er vi ikke langt fra at bevæge os bort fra det, vi forstår ved kommunale enheder, over i en forbundsstatslignende opbygning. Efter venstres opfattelse er Danmark for lille et land til at være en forbundsstat. Venstre er imod dette perspektiv, også fordi de meget store amter eller regioner let fører en primærkommunal struktur med sig, som baserer sig på væsentlig større enheder, end vi fik det i 1970. Vi ved, at der findes en del tilhængere af denne tanke, men venstre ønsker det ikke, og vi ser helst, at både amter og kommuner nu kan få arbejdsro i en rum tid til i fordragelighed indbyrdes at løse de betydelige opgaver, som folketetinget har pålagt og vil pålægge dem.

De betragtninger, jeg gjorde for et øjeblik siden om kommunernes størrelse, gælder også for Københavns amt, hvor vi erkender, at visse geografiske problemer endnu står tilbage at løse. Efter vores opfattelse er kommunalreformkommissionen her som i det øvrige land et egnet organ til at komme med forslag om de revisioner, som er nødvendige.

Der kunne være mange andre interessante træk at drage frem fra indenrigsministerens og boligministerens lovforslag, også det nære sammenfald mellem det foreslåede medlemstal for storamtets råd og medlemstallet i Københavns borgerrepræsentation; de to tal ligger så nær hinanden, at man kunne tro, det var en tanke, at stolene skulle passe til de nye tiders nye forhold.

Nok så tungtvejende er imidlertid den påtænkte indkøringstid for storamtet. Man går langsomt i gang i 1974 gennem et fællesudvalg, som besindigt opkræver 1/10 pct. og siden 2/10 pct. af skala-indkomsten til fællesopgaver. Det er muligt, at overgangen føles mindre på denne måde, men til gengæld føler de betrængte områder heller ikke hjælp til løsningen af hele området's opgaver de første mange år.

Bestemmelsen i § 14 i lovforslaget om storamtet skønnes at give en fond på ca. 150 mill. kr. om året, hvilket svarer nogenlunde til reformudvalgets tanker om niveauet af en sådan fond, i hvert fald i begyndelsen, men den er i forhold til de vældige opgaver, som forestår, ikke imponerende.

Det konservative forslag til folketingsbeslutning er til forskel fra de øvrige forslag knap så detaljeret i sin form, man kunne sige mere løst i konturerne. Jeg må forstå det sådan, at det konservative folkeparti har forladt det standpunkt, som man stod på i april i fjor, da man var medunderskriver af hovedstadsreformudvalgets betænkning. Jeg mener, der foreligger forskellige uklarheder i forbindelse med det konservative forslag om, hvordan det påtænkte planlægningsråd skal kunne løse sine opgaver, og hvordan sammenhængen mellem rådet og de besluttende og betalende beføjelser i forbindelse med de tilknyttede interessentskaber er tænkt udformet i praksis, sådan at principper og funktioner kan være hensigtsmæssige.

Men særlig valgmetoden fortjener efter min opfattelse omtale. Med kun 15 medlemmer i rådet og ligeledes 15 medlemmer i de tilknyttede interessentskaber opnår man let og elegant at udradere næsten alle andre partier end socialdemokratiet og de konservative. Det hjælper derfor ingenting, at man tillægger disse 15 medlemmer en stemmeret i forhold til befolkningstallet i amtet eller i kommunerne, som har udpeget det pågældende medlem. Det bliver under alle forhold et forvrænget billede af befolkningens sammensætning og minder ikke om de principper for folkestyret, som det konservative folkeparti i øvrigt er gået ind for siden 1915.

Vi skal vel tilbage til grundloven af 1866 for at finde tanker om kvalificeret stemmeret i dansk folkestyre. Venstre var også modstander af systemet i årene under 1866-grundloven, som vi er det i forbindelse med det forslag, der her foreligger.

Efter denne rigdom af forslag og tanker må dagens spørgsmål være: hvad kan der komme ud af det alt sammen? Vi tror i venstre, at det er nødvendigt, at der skabes en politisk løsning i en nærmere fremtid. Vi tror ikke, at flere kommissioner er sagen. Den række af kommissionsbetænkninger, der nu flyder reolerne, behøver ikke at blive